

Počivaj v miru!

Naj so te tirali v prostovoljno smrt katerikoli vzroki, — zate so bili tako tehtni, da jih ni odvagal vesoljni ostali svet!

Ni ga veličanstva, ki se mu vsi tako vdano in brezpogojno klanjamo kakor njenemu imperatorskemu veličanstvu — smrti!

Če se pa vendarle izjemno pojavi predrzen junak, ki se smelo upre temu veličanstvu in neustrašen ukaže: „Zame nisi veličanstvo, ampak sužnja! Idi pri tej priči in pokorna mi odpri one temne duri, da odidem skozi nje!“ — in ona uboga, odpre temne duri, in on odide skozi nje . . . na tega junaka gledamo s sveto grozo in s spoštovanjem, čuteč svojo lastno mehkužno slabost, in ne maramo, da se blati njegov spomin! . . .

Zato si je bila „Zadnja čast“ s svojim človekoljubnim in obzirnim postopanjem ob smrti rajnega majorja pridobila po vsej pravici dokaj novih simpatij.

Ali videti je bilo, da gospodov okoli „Zadnje časti“ ta moralni uspeh ne zadovoljuje dovolj.

Ako je govorica nanesla na darila „med živimi“, izražali so kaj pikro mnenje o ljudeh, ki sploh sprejmo taka darila, naklonjena jim tik pred smrtjo, zakaj taka darila „med živimi“ so po navadi umazana opravila, so rekli, ki naj se ž njimi kdorkoli krati v svojih zakonitih ali naravnih pravicah! Honetni ljudje jih sploh ne sprejmo takih-le daril! —

Takšnega mnenja so bili gospodje okoli „Zadnje časti“ zastran daril „med živimi“ . . .

Seveda brez prejudicija za prihodnje slučaje!

Noči . . .

I.

Mir zvezdam . . . Mir nôči!

A nama pokoja ni treba!

Saj najina mlada ljubezen
je hčerka od neba! —

Tak milo, tak jasno
tam gori zvezde blestijo —

To večne luči so . . .

Ljubezni naju gorijo. —

Skrivnostno nad nama
šumijo lovora gaji,
v prirode tihem šepetu
izgubljajo src se vzdihljaji:

Pozabi . . . komur v življenju
je sreča mačeha bila . . .
Noč pada . . . In hladna ter temna
njena so krila! —

II.

Polnoč je tiha šla po plani,
z neba je padal rosní hlad,
noč bila tiha in prijazna,
ko v njej je dihala pomlad —

Pomlad cvetoča, bujnih prsi,
veselovedrih lic, oči —
povejte mi, kdo pač v življenju
pomladnih ljubil ni noči? —

Ko mladi cvet se k cvetu sklone,
ko pesem v pesem se vtopí, —
ko srce v dragem srcu vtone —
Kdo bi ne ljubil teh noči? —

III.

Še en objem, še en poljub,
in potlej mir, ta sveti mir —
v svečanem molku sred noči
srce praznuje sveti pir . . .

Srce ne zna, — da ljubi noč,
oko ne ve, — da gloda mrak,
in sred viharjev, sred noči
v srce polega čút sladak,

čút ognja poln, čút poln strasti,
čút poln milobe, poln moči . . .
Ah lepe, ah skrivnostne ve
nezabljene noči! —

M. P. Nataša.

